

Besidka.

SUPPLEMENT TO "PŘÍTEL LIDU."

"ZÁBAVNÁ PŘÍLOHA PŘÍTELE LIDU."

Číslo 3

Wilber, Neb., dne 12. prosince 1901.

Ročník I.

Autorisovaný
překlad

prof. Frant. Fahouna.

Bosenský drak.

ROMÁN

Josefa Aug. Tomiče.

"Tomu již jsou tři měsíce," podotkla Jurka.

"Ano, tři měsíce nespátřily ho mé oči, jak bych se nyní neradovala vědouce, že přichází. — Není-liž taková láska žalostná," po malé přescávce pokračovala dívka, "kdyby to mělo déle trvati, zbynula bych hořem a zírmutkem."

"Až bude po válece, přijde si pro tebe," pravila Jurka.

"Byl by dříve přišel, ale on ví, že můj otec jeho rod nenávidí. Gradačevci jsou lidé hrdí a chtějí býti něco lepšími, než jsou ostatní naši bosenská boji. Také jsou za dobré s Osmany, kteří jsou našimi největšími tyrany. Otec jeho Osman byl největším přítelem ukrutného vezíra Dželalelina a i sám Husein prý se přidržuje nového vezíra Avdurahima. Ale můj otec je starý Bosňák, a má na takové lidi s vrchu. Při tom může mne i Huseina něco nemilého potkat."

"Přijde doba, kde se i tvůj otec s Huseinem smíří," pravila Jurka. "Vždyť ani teď nežijí v zjevném nepřátelství, toliko na sebe nevráží. Cačtějšiho zete nad Huseina nenajde Rustem bej v celé Bosně."

"Aniž já milejšího chotě," podotkla Mejra vše, "ani za celý svět bych ho neoželela."

"Věřím ti, má perlo! Krásný jest jako panna, bohatý a statný, srdce junáckého a paží statečných. Jest ti na očích viděti, že se jím honosíš."

"I každá jiná by se honosila, kdyby ji takový junák miloval!" prala Mejra živě a pozdvihla vzhůru černých svých očí, z kterých zářilo nadšení a spanilost dívčiny duše.

V tu chvíli, co svých zraků pozvedla, vzehopila se dívka ze země: "Tu jsou, Jurko!" zvolala, v tváři celá proměněná, "hle četa Huseinova!"

A vskutku na prostranné rovině objevil se přední oddíl čety

Huseinovy. Přes sto jezdců ješlo klusem do pastviště, na němž měla četa přenocovati.

Po malé chvíli přikvapila rychlým krokem pčchota. Bylo jich okolo tisíce mužů. Hustý prach zahalil se nad četou kolem ní a za ní. V čele jejím projížděl ohnivýho očelouse mladý pčchota v bohatém,

z černým kaftanem a bílým turbanu, na němž připíchl bohatá čelenka, skvíčela na způsob hvězdy v slunečních paprscích. K boku má připásanou šavli zlatem okovanou a posetou perlami a drahým kamením. To je Husein bej Gradačevič, kapitán z Gradačce. Bylo mu t eprve 26 let. Vzrostu jest vysokého, vzezření volice zajímavého. Pohled jeho je příjemný a plný melancholie, úsměv bolný, ale přívětivý. Nad černýma očima husté, pěkně klenuté obočí, tvář jeho bílá a ušlechtilá nese na sobě georginský ráz jeho matere. Kdo by tušil, že se v tak něžném a spanilém těle skrývá duch plný síly, vojenského nadání a bezpříkladné chrabrosti? Bílou pravicí drží uzdu bujného komoně a levicí drahocenný čibuk, z něhož lehké katouče dýmu se vinou. V patách za ním eválá na bráně praporečník čety, nesa v ruce "alaj barjak" (praporec celého pluku) ze zeleného hedvábí, se stříbrným pálměsícem, a kromě něho asi deset vojevůdce, tvořících družinu Huseinovu.

Za pčchotou objevilo se jízdecktvo v počtu asi dvou tisíc mužů z roviny Posavské zvyklých koní a junáckému boji.

Trubky hláholi, bubny vířily, korouhve vlají vzduchem, a četa prozpěvujíc táhne zeleným polem pod výběžky hory Majevice, chystajíc se tam přenocovati. Vůdce její Husein rozřídí četu v oddíly, dává a posílá rozkazy i spěšným, tam kde je třeba jeho slova a rady. Z nenadání obrátil koně na zadních nohách i zadíval se k srubu Rustem bejovu. V zahradě na kahorku stojí ještě nepohnutě Mejra, kdežto Jurka sedíc na ko-

W. G. HASTINGS z Wilber
člen správního soudu.